

І не буде вже сьвятої.
Де-ж вона поділась?
У Києві пресьвятому
В черниці постриглась.

Родилась на сьвіт жить, любить,
Сіять господньою 'засою,
Вітять над грішними сьвятою,
І всякому добро творить.
Та радости нестало в Бога
Для нещасливої княжни.

Шукаючи старовини
В моїй Україні убогій
Заїхав я у Чигирин,
І в давній монастир дівочий.
Великі дні, великі ночі,
Великі люде із руїн
На сьвіт виходять і говорять,
Говорять страшно... Плачуть гори,
І серце плаче. Добре жить,
Коли нема чого любить.
В монастирі ми спочивали
У холодку, коло стіни,
І нам черниця розказала
Страданіє сестри княжни.
»Була багата, — говорила:
До гробу божого ходила,
Верталась в Київ одпочить,
Зайшла в Чигирин до нас убогих,
Та мабуть тяжкая дорога
Її спіткала... Тяжко жить,
З старцями по сьвіту ходить.
Вона була ще молодою
І прехорошая собою,
Та тільки сонцем запеклась
Та й занедужала. Лежала
Недовго щось, седмиці з три,
І все до крихти розказала
Мені і Ксенії сестрі,
І вмерла в нас. І де ходила,